

João Luís Barreto Guimarães

Közeledsz

I.

*Bezuhansz
A fájdalomba
Meztelen*

*Szavakat
Varrsz be a kudarc
Sebébe. Az arc
Túl kevés hogy érezze*

*Azt ami bennünk túléli
A pillanatot, melyben a hang
Alábukik a sötétbe*

*És nem írunk már többet
Dagályfélelemmel, hogy visszatérjünk.
De most még elindulhatsz felfelé:
Olyan mint (újra) a fényen*

II.

*elérni oda hol a nap leszáll s kihuny a fény
anélkül hogy tudnánk miért az ég egyik színévé
válni és/vagy beolvadni az alkonyi izzásba
érezni hogy ez a pillanat*

*soha nem tér vissza már. Aztán:
elengedni a szemeket, hogy
mint tengeri madarak spirális repüléssel*

*zuhanjanak bele a víz hullámzó ígéretébe hinni a gondolkodás
törvényeiben úgy mint aki nem tehet mást csak
elfogadja az elfogadást mert az ember kevés ahhoz*

*hogy megértse magát. És így fordul át valóságba
minden mi álom s minden mi átmeneti most történik meg
magába emészelve az esetleges miérteket a dolgok valódi formája előtt*

João Luís Barreto Guimarães (1967) portói születésű portugál költő és sebész-professzor. A '80-as évek óta összesen 12 verseskötete jelent meg. Legismertebb *Mediterrâneo* című könyve olasz, spanyol és lengyel fordításban is kiadásra került. Életútjának 100 legjelentősebb versét idén gyűjtötte össze egy reprezentatív válogatáskötetben.

Urbán Bálint fordítása